

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
CARLES RIBERA,
LLUÍS MARTÍNEZ,
MANUEL CUYÁS,
PEPA MASÓ

SECCIONS:
Política, **ANNA SERRANO**; Europa-Món, **PILAR ESTEBAN**; Economia,
JOAN ARMENGOL; Opinió, **TONI BROSA**; Societat, **CARLES SABATÉ**;
Catalunya, **JOAN RUEDA** i **RICARD PALOU**; Cultura i Espectacles, **JAUME VIDAL**;
Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**; Disseny, **JORDI MOLINS**;
Fotografia, **ANDREU PUIG**; Documentació, **CARME TORNIS**; Delegada a
Madrid, **MONTSE OLIVA**; Tancament, **ANTONI DALMAU**; Llengua, **QUIM PUIGVERT**; Web, **JORDI PALMER**.
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: **CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.**
PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat
IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria**. DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

LA COLLITA ACTUAL ÉS BONA, EN ALGUNS CASOS EXCEL·LENT

Josep Maria Solé i Sabaté

Catedràtic d'història contemporània a la UAB

LA COLUMNA

Els creadors d'opinió

Ales facultats d'Història, Literatura, Periodisme o Humanitats, ara en greu perill pel Pla Bolonya en no ser estudis d'aplicació immediata sinó anàlisi del comportament i pensament humà, com explica Jordi Llovet a *Adéu a la Universitat. L'eclipsi de les humanitats*, es fa menció especial dels articulistes que amb un mínim de llibertat, o furgant forats per guanyar-la, van modelar l'opinió política, ideològica, cultural i artística de la societat catalana. Citaria des de mitjan XIX Mañé i Flaquer, regionalista catalanista moderat; Josep Narcís Roca i Farreras, que del republicanisme federal evolucionà vers el catalanisme independentista; Valentí Almirall, que impulsà el republicanisme cap al catalanisme. A partir del canvi de segle, Miquel dels Sants Oliver, qui inicià el regionalisme a Mallorca; Joan Maragall, consciència crítica sacsejant una burgesia atemorida; Xènius, qui enlairà culturalment el noucentisme. Posteriorment fins a la Guerra Civil, entre molts cal assenyalar Gaziell, fent catalanisme des del periodisme en castellà, o Rovira i Virgili, republicà de compromís cultural i nacional irreductible.

AMB LA GUERRA CIVIL TOT S'ESTRONCÀ, primer per la fúria de la Revolució. Per por o desorientació generalitzada. Pel descrèdit dels qui no ho pogueren evitar, després per una criminal dictadura de gairebé 40 anys que provocà un silenci obligat. Tapava boques o les callava per sempre. Un

exemple punyent és Carles Rahola, assassinat per integritat excelsa. Després, a poc a poc, hi ha unes veus que aconseguiren fer-se un lloc en el pensament català no dependent de Madrid. El Madrid de les esquerres opositores només volien Catalunya com a peça del seu joc d'escacs. Mai no van acceptar una Catalunya com la del 1936, l'anterior a la Guerra Civil, una Catalunya nacional. Van ser complementaris franquistes i antifranquistes en el seu unitarisme centralista anorreador de la nostra llengua i cultura. La prova n'és la Transició Democràtica, així el pes determinant del PSOE damunt el PSC; el fracassat control del PSUC que intentà el PCE o les maniobres per desvirtuar els partits de centre i democratacristians catalans pels seus homònims espanyols. En tots els casos dels partits espanyols l'objectiu és avortar uns partits propis nacionals a Catalunya.

SI HAN FRACASSAT és per la gran tasca feta per gent com ara Ibáñez Escofet, que des del catolicisme catalanista aconseguí alliberar l'aleshores *La Vanguardia Española*

la, que continuava mig segrestada en mans franquistes. De retop molts dels lectors del país s'enfortien o iniciaven en valors democràtics i plurals. De forma juvenil, partidista, moderna i de feminisme global, Montserrat Roig recollia en els seus articles els batecs d'una societat on la dona es feia cada cop més present en tots els àmbits. Manolo Vázquez Montalbán, un gegant de pensament i presència periodística amb els seus articles a tot arreu on hi havia treball, obrers, antifranquisme o sectors populars. Des del Barça i el futbol fins a la literatura, d'ell hom diu que fou perseguit i empresonat pel seu actiu antifranquisme, sí, però també per ser un home fill de l'emigració que defensava aquest país com qui més, que feia pensar. Un home lúcid com pocs. Huertas Claveria des del món més barceloní; B. Porcel en la seva vessant de columnista des d'un pensament més literari i general dels països de llengua i cultura catalana, o Joan Fuster, que de tant en tant amb un article desmuntava veritats absolutes basades en el res, en la ignorància més desvergonyida.

ARA ELS CREADORS D'OPINIÓ són molts més, lliures, d'arreu del territori. Han de competir amb el pes determinant de la TV, però hem de ser optimistes. La collita actual és bona, en alguns casos excel·lent. Lleial a la llengua i cultura del país, als seus partits polítics i tenint com a bandera més preuada la llibertat, el progrés i la justícia social. Foc amic disparat amb tinta.

Amb la Guerra Civil tot s'estroncà. Primer per la fúria de la Revolució, després per una criminal dictadura

Eleccions presidencials

Ramon Solsona

Escriptor

Fem un experiment. Pregunto als conciutadans que ja tenen decidit el vot si sabrien dir de memòria quins candidats formen part de la llista que pensen votar. I no em refereixo només al cap de llista. Pregunto també quanta gent reconeix els polítics de la llista que va votar a les eleccions generals anteriors, els diputats que ara cessen i que, teòricament, han estat tota una legislatura defensant els interessos dels seus electors. La resposta, com deia aquell, és dins del vent, però sospito que tots plegats en tenim una idea bastant exacta.

L'obsoleta llei electoral espanyola determina que els representants del poble ho són, abans que res, del partit. En no haver-hi una circumscripció

La tria real s'ha fet quan els partits designen els noms i l'ordre dels elegibles

ció per a cada escó, ningú no ha de donar comptes als seus electors. La tria real s'ha fet abans dels comicis, quan els partits designen els noms i l'ordre dels elegibles. Mai no sabrem quants vots haurien obtingut cadascun dels candidats si les llistes fossin obertes. A força de repetir aquest mecanisme que dona tot el poder als partits, més que de llistes tancades, s'hauria de parlar de llistes ocultes. No perquè siguin secretes, sinó perquè en la pràctica els noms són un pur farciment i perquè tenen més influència les matemàtiques d'un jurista belga del segle XIX -Victor d'Hondt- que les paperetes dels votants.

La insostenible deficiència del sistema electoral ha aprimat tant el paper dels candidats que la festa es redueix als caps de llista. Del número dos en avall no pinten res. I cada vegada es contreu més, tant, que ja sembla que només hi hagi dos contrincants, com en una segona volta electoral francesa. Així, les eleccions generals s'han convertit en unes eleccions presidencials tècnicament mal resoltes. La representativitat territorial es converteix, doncs, en un assumpte menor del qual només compta l'aritmètica parlamentària. Números sense cara ni nom ni veu que es faci escoltar.

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

